Історія Агостіно

Agostino’s story

LIDA Italia

Billie Cejka Risnes

Nazarii Malachynskyi

5

Українська uk / English en

Мене звати Агостіно і мені 51 рік. Моя робота — доставка їжі на велосипеді. У мене дві доньки, але ми майже не спілкуємося. Ми з їхньою мамою розлучилися і більше не живемо разом.

. . .

My name is Agostino and I am 51 years old. My job is delivering food by bicycle. I have two daughters, but we hardly ever speak. Their mother and I no longer live together because we are divorced.

Я живу зі своєю мамою, бо не можу дозволити собі платити за оренду після розлучення. Оренда житла в цьому місті дуже дорога.

. . .

I live with my mother, as I cannot afford to pay rent after the divorce. Rent is very expensive in this city.

Кілька місяців тому я працював прибиральником в одній фірмі. Я ремонтував зламані речі, носив коробки, допомагав за потреби. Одного дня компанія мене звільнила. Я не розумів чому.

. . .

A few months ago I was working as a janitor for a company. I repaired things that were broken, carried boxes, and helped when anyone needed it. One day the company fired me. I did not understand why.

Я побачив, що багато людей доставляють їжу на велосипедах. Я вмію їздити на велосипеді, тому звернувся за роботою до великої компанії з доставки. Вони запропонували мені три євро за кожну доставку. Я заробляю 40 євро на день, деколи 60 євро, якщо мені дуже пощастить і клієнти залишать чайові.

. . .

I saw many people delivering food by bicycle. I can ride a bicycle, so I knocked on the door of a big delivery company. They offered me three euros for each delivery. I make 40€ per day, 60€ if I am very lucky and the customers tip me.

Я не маю оплачуваної відпустки та лікарняних, в мене немає майже жодних прав. Я не вважаю, що це правильно, але мені потрібна робота. Більшість інших співробітників — іммігранти з усього світу.

. . .

I get no paid holiday, no sick pay, hardly any rights at all. I do not think that is right, but I need the job. Most of the other employees are immigrants from all over the world.

Щодня в аваріях травмується багато кур’єрів. Тоді, коли 25-річний кур’єр потрапив під машину і загинув, влада почала нас помічати. Шкода, що йому довелося померти до того, як це сталося.

. . .

Many delivery people are injured in accidents every day. Then, when a 25-year-old deliveryman was hit by a car and died, the authorities started noticing us. It is a shame he had to die before that happened.

Разом із кур’єрами з інших компаній я пройшов курс із прав працівників у місцевій профспілці. Вони надали нам безкоштовну юридичну консультацію. Ми боролися за те, щоб отримати більше визнання та прав.

. . .

Together with delivery people from other companies, I took a course on workers’ rights with a local union. They offered us legal advice free of charge. We struggled to get more recognition and rights.

Через довгий час уся наша важка праця окупилася. Одній великій компанії з доставки довелося заплатити величезний штраф і гарантувати працівникам постійну зайнятість. Це сталося вперше в усьому світі. Схоже, що ситуація починає покращуватися.

. . .

After a long time all our hard work paid off. One big delivery company had to pay a huge fine and to give workers permanent jobs. It was the first time that had happened anywhere in the whole world. It looks like things are starting to improve.

LIDA Stories

lidastories.net

Історія Агостіно

Agostino’s story

LIDA Italia
Billie Cejka Risnes
Nazarii Malachynskyi (uk)

CC BY